

Србица: Одбрана писма као обележја националне културе

у Вести, 8. март 2014.

Србско писмо, које се и "ћирилица" зове, представља најизразитије обележје србске националне културе. Писмо је једна духовна вертикала око које се креће и за коју се веже целокупно национално културно битисање. Сламањем те вертикале слама се неминовно и укупна србска национална култура. Отуда произилази прека потреба одбране нашег културног индентитета. Писмо је пред свим законима саставни део језика па је запостављање националног писма уједно и запостављање националног језика.

Поред тога што је србско писмо најсавршеније писмо на свету, оно је обележје једне старе самородне културе и цивилизације. Њихов трајни споменик и мерило постигнућа.

Свако писмо, као и језик, подлеже законима еволуције тежећи ка савршенству, па је томе било подложно и србско писмо. Срби су у својој дугој историји увек чували и усавршавали своје писмо, једно једино, и никада нису имали два писма на истом простору јер би то стварало поделу и забуну међу нама.

СРБИЦА

Винчанска-Расенска-Араменска-Грчка искон - Савремена

А, А, А	А	Ѡ	Δ	Α	А
В, Ѣ	В	ѡ	⊘	Β	Б
Г	Г	Λ	Γ^	Γ^	Г
Δ	Д	Α	Δ Δ	Δ Δ	Д
Э	Э	Э	Э Э	Э Э	Е
Љ	Љ	ΥΥ	Υ	Υ	В
И	И	Ι	Ι	Ι	З
Ш	Ш	⊘	⊘	⊘	Ђ
Ѡ	Ѡ	⊘	⊘	⊘	Ж
К	К	⊘	⊘	⊘	И
Л, Λ	Л	⊘	⊘	⊘	К
М, ѡ	М	⊘	⊘	⊘	Л
Н	Н	⊘	⊘	⊘	М
Ѡ	Ѡ	⊘	⊘	⊘	Н
Ѡ	Ѡ	⊘	⊘	⊘	СТ, ШТ
Ѡ	Ѡ	⊘	⊘	⊘	О
Ѡ	Ѡ	⊘	⊘	⊘	П
Ѡ	Ѡ	⊘	⊘	⊘	ШЧ
Ѡ	Ѡ	⊘	⊘	⊘	КУ
Ѡ	Ѡ	⊘	⊘	⊘	Р
Ѡ	Ѡ	⊘	⊘	⊘	С
Ѡ	Ѡ	⊘	⊘	⊘	Т
Ѡ	Ѡ	⊘	⊘	⊘	У
Ѡ	Ѡ	⊘	⊘	⊘	Х
Ѡ	Ѡ	⊘	⊘	⊘	Ф
Ѡ	Ѡ	⊘	⊘	⊘	Ч
Ѡ	Ѡ	⊘	⊘	⊘	Ш

Један учени Украјинац је дао следећу дефиницију националног писма када су неки покушали да у делу Украјине окупирани од Аустро-Угарске наметну латинско писмо: “Украјинско писмо остаје као знак свесног настојања на несметаном развоју националне литературе, и као средство да се спречи покушај асимилације од стране непријатеља; оно је заштитни штит створен од самог народа и једно добро нације која тежи вишим културним циљевима, добро које се не сме дирати. Оно је интегрирајући саставни део украјинске нације.” Све то је и србско писмо са још више назначеном улогом.

Србица

Србско писмо је до 16. века називано СРБИЦА, а у току овог века почиње да се назива ћирилица. До тога времена ћирилицом, односно кириловицом називана је глагољица која је била употребно писмо солунске браће Константина, званог Кирила, и Методија, за време њихове мисије у Моравској у 9. веку. Није могуће србском писму дати неко друго име, осим србица, јер имена предмета од којих су настала имена слова не постоје ни у једном другом језику осим србског. Без обзира да ли неко читао слова азбуке, алфабета или абецеде, имена слова су из србског језика.

Србица је најстарије познато писмо у свету које се појавило још у четвртм миленијуму пре Христа. Србска историјска школа сматра да је ово писмо настало у време раноантичког културног успона србског народа, да се појавило на историјској позорници заједно са тим народом као његово културно обележје. Најстарија налазишта тог писма су Лепенски Вир, Винча и подручје града Београда.

Са предела Подунавља и Хелмског полуострва србица се раширила по целој Европи, Малој Азији, Блиском Истоку, северној Африци и све до Индије.

Србица је усвојена од разних народа без или са малим изменама и тако је постала мајка писмености Европе, предње Азије и северне Африке. Најпознатија писма која су настала од србице су: араменско, феничанско, грчко, јеврејско, брахманско, арапско и римско писмо.

Најјучљивији доказ тога је, поред облика и значења писмена, бројна вредност слова и њихов редослед. Свако слово је имало своју бројну вредност и она је зависила од редоследа слова у азбуци. Сви народи који су усвојили србицу за своје писмо, а нису имали у своме језику гласовну вредност за нека од слова као што су: **Ђ, Ж, Ц, Ч и Ш**, изостављали су одговарајућа писмена из њихове азбуке, али их нису могли изоставити и у бројној скали. Зато ми налазимо трагове ових србских слова у бројним скалама код Грка, Арамена и Јевреја.

Тако су нам оставили непобитне доказе одакле су примили писменост.

Првобитна писменост града Рима (Руме, како се на србском језику тај град звао) била је етрурска, односно рашанска, која је у потпуности иста са оном нађеном на пределу Београда. Прерадом тог писма створено је римско, односно латинско писмо.

Најстарије писмо је данас и најсавршеније, 30 писмена за 30 гласова, строго фонетско писмо. Оно је сведок наше дуге историје и врло древне и велике културе. Нису Турци без разлога називали србицу “стара Србија”.

Напад на србицу

Културна агресија на Србе нарочито долази до изражаја у време свестранијег додира са Западом који је представљала Хабсбуршка империја. Што се Запад више приближавао србским етничким просторима тиме су били све више угрожени србска вера, име, празници односно светитељи и писмо. То је рађено са једним јасним циљом – однарођавање Срба, губитак њиховог националног обележја и индивидуалности, што све треба да води у њихов нестанак као посебног народа.
У денационализацији Срба први удари су усмерени на Србску православну цркву као баштину хришћанства и србицу као културно-националну тековину србског народа. Ударна песница Запада у тој агресији били су Хрвати. То је нарочито дошло до изражаја после усвајања србског књижевног језика од стране Хрвата половином 19. века, који су они приказивали као “хрватски језик.” **Људевит Гај је у циљу хрватизације србског језика прилагодио чешку азбуку србској азбуци да би тако направио њен латински пандам. Од тада је та Гајева хрватска латиница употребљавана и подржавана као средство за потискивање србског писма и разарање србске културе.**

А	Б	В	Г	Д	Е	Ж	З	И
1	2	3	4	5	6	7	8	9
К	Л	М	Н	О	П	Р	С	Т
10	20	30	40	50	60	70	80	90
У	Х	Ц	Ч	Ш	Ф	џ		
100	200	300	400	500	600	700		

У србским земљама под окупацијом западне империје, где су Хрвати играли важну улогу, србица је под разним изговорима била занемаривана и потискивана.

Јернеј Копитар је писао: “Од кога је потакнут овај рат против ћирилице, не знам.” После неуспеха католичке пропаганде да се Срби добровољно одрекну свог стародревног писма донета је одлука о његовој насилној забрани.

Та забрана је прво уведена на територији Хрватске и Славоније 13. октобра 1914. године. Затим је проширена на Србију и Црну Гору 9. априла 1916. године.

У време Другог светског рата србица је забрањена у НДХ законом од 25. марта 1941. године. После забране србског писма забрањено је постојање и србског народа. То је увек ишло једно за другим или једно са другим.

У Југославији после Другог светског рата у којој су Хрвати имали врховну власт и која је била под покровитељством Запада, Србија је била разапета као на крсту. Од делова србске нације створене су нове посебне нације и наметнути им нови језици. Напад на србицу имао је друкчију стратегију.

Велики србски научник професор доктор Лазо Костић је то овако описао: "Истина, данас се њено сузбијање не врши путем указа и формалних наредаба власти. Напротив, даје се утисак као да се она толерише, да је равноправна, да је чак некад и добродошла. Али најпрефињенијим методама, које би само **језуити** били кадри да изнађу, она се ипак одстрањује, одбацује, занемарује, замењује хрватском латиницом. То се све ради постепено, скоро неосетно; најпре у доменима периферним, где народ није заинтересован; онда предметима и односима који се тобоже на иностранство односе, које ћирилицу не зна и не воли; онда у званичном сектору где се противуречност не трпи; онда на пољу реклама итд.

Добија се утисак да се ради о неком пакленом плану, вешто смишљеном и до крајњих граница спроведеном. Добија се утисак да се ни у једном случају не жели стати на половини пута и да су србској ћирилици дани одбројани ако ова власт још неколико деценија потраје.... Место да се наредбом власти пропише да је ћирилица забрањена, као што су чиниле хрватске власти у својој држави кадгод су биле без стране контроле и спољног кочења, сад се то врши **via facti**; уводећи постепено латиницу и служећи се искључиво њоме. **Треба оставити утисак да је ћирилица дозвољена, равноправна, званична, али да је нико неће да употребљава.** Како је латиница такође званична и "равноправна", а народ тобоже хоће њу, она ће све више замењивати ћирилицу док је једног дана не отстрани потпуно, учини сувишном. **Ћирилица има нечујно да нестане, без протеста, без галаме, чак и без сахране."**

Сва та стратегија тихе ликвидације србице како је професор Костић описао је и данас на снази. Што се више будемо приближавали Европској Унији притисак на србску веру и националну културу биће све јачи. Зато треба сад на почетку поставити јасно нека мерила и поставити ограничења, услове.

Према Србима се води посебна верска и културна политика каква се не води ни према иједном другом народу.

Решење

Објаснити србском народу о чему се ради и где води перфидни напад на србско писмо, културу уопште и веру.

Донети нови одговарајући закон о заштити србског језика и писма.

Поставити јасне услове сарадње са Европском Унијом.

<https://www.youtube.com/watch?v=bFAULc7ffdg>

Др Јован И. Деретић / Слободна Србија